

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: שולקין	שם פרטי: בסיה
---------------------	------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: אייזנשטאט	בלועזית Ayzenshtat	שם נעורים: אייזנשטאט
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: בסיה	בלועזית Basia	מין: ז / י
מקום לידה (ישוב, מחוז): אוברוץ	בלועזית Ovruts	תאריך לידה: 16/06/1924
שם פרטי של האב: בוריס	שם פרטי ושם נעורים של האם: רוזה	ארץ לידה: אוקראינה
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מגורים קבוע לפני המלחמה: רוגאצ'וב	בלועזית Rogatchev	ארץ המגורים: בלארוס
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: בית ספר	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): כפר יקתריןבקה - אוראל		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור: יקתריןבקה	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? רוגאצ'וב	
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה: 1999	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

גרתי עם משפחתי ברוגאצ'וב. למדתי בבית-ספר יסודי. יש לי אח אחד צעיר ממני בשלוש שנים. בגיל עשר אימי נפטרה ואבי התחתן בשנית עם אישה שהכיר והמשפחה עברה לגור בביתה של אותה אישה. האישה היתה טובת לב ואהבנו אותה מאוד. מגיל צעיר אהבתי לשיר שירים ביידיש ואוקראינית.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אווקואציה למרכז ברית המועצות):

כאשר המלחמה החלה הודיעו על כך ברדיו לפנות בוקר ואמרו שהיטלר כבר בגבול עם בלארוס. לדוד שלי, שהיה מנהל חשבונות, היה סוס עם עגלה, וכך ברחנו כל המשפחה מהעיר, אני ואחי, אבי ואשתו, סבי מצד אבא, והדודים. בדרך, בעודנו מתקדמים, טסו מעלינו מטוסי קרב שטסו מאוד נמוך והפציצו לכל עבר. באחת ההפגזות כאשר התכופפו והסתתרנו בעגלה, לא הכנסתי את היד פנימה והיא נפגעה קשה מאוד מההפגזה. היד נחתכה מהאצבע עד המרפק וירד הרבה דם. לא היה מי שיטפל בי ועטפו לי את היד במגבת שהיתה ובבדים אחרים שהיו עימנו. לקחו אותי לבית-חולים בדרך בנזמיט, שם היו מאושפזים חיילים של בעלות הברית. המשפחה נשארה לחכות לי והסתתרה למרגלות הר בקריצ'ב. בהמשך גם בית החולים הופצץ. המשכנו לנסוע ואז מישהו בטעות משך אותי ביד והווריד שוב נקרע והתחלתי לדמם. חזרנו לבית החולים בשנית. משפחתי חיכתה לי הפעם בתחנת הרכבת ברוסלב. בביה"ח היכרתי אישה מרוסלב שגם הייתה מאושפזת, וכשבעלה לקח אותה הביתה במכונית הצטרפתי אליהם. ברוסלב פגשתי את אבי שלקח אותי לרכבת ונסענו כולנו יחדיו. ברכבת הייתה אחות שטיפלה לי ביד לאורך הנסיעה. נסענו לאוראל לכפר יקתרנובקה שם נתנו לנו בית עץ לגור בו וקצת לחם וחלב. בכפר לא היו יהודים לפני המלחמה והמקומיים שלא ראו יהודים לפני כן, לא האמינו שהיהודים הם אנשים רגילים כמותם, הם חשבו שאנו נראים אחרת כתוצאה מהסיפורים ששמעו.

בכפר הדוד שלי החל לעבוד כמנהל חשבונות ואבא עבד במפעל נשק, שם הכין קתות מעץ לרובים. הוא היה נגר במקצועו וידע לעבוד טוב עם עץ, להכין שולחנות ורהיטים. אחי גויס לצבא ולחם בקזחסטאן. בכפר נתנו לנו גרעיני חמניות, גרעיני דלעת, קמח וקצת לחם ודייסה, ועשינו מרק מגריסים. היות ולקח ליד שלי הרבה זמן להחלים, הייתי נשארת בכפר כאשר האמהות בכפר הלכו לעבוד בשדה והייתי מטפלת בתינוקות שלהן. בזמן שהיו צריכים לאכול, הייתי מביאה את התינוקות לשדה כדי שהאמהות יניקו אותם. בהמשך התחלתי לעבוד כמזכירה במפעל הנשק הצבאי במשך 3 שנים מ-1943-1946. החורף היה מושלג מאוד, לא היו גפרורים בבית, והיינו מדליקים עצים אצל השכנים, שלהם היו גפרורים, ומביאים הביתה. שהינו בכפר מיוני 1941 עד ה-3.7.46.

לאחר המלחמה נודע לנו שהנאצים ישבו בעירנו רוגאצ'וב. אחד החיילים הרג את השכנה שלנו, יהודיה שלא ברחה, וקבר אותה בחצר הבית. בנה שברח, גילה כאשר חזר לאחר המלחמה מי הנאצי שהרג את אמו, פנה למשטרה, אשר העמידה אותו למשפט והכניסה את החייל הגרמני לכלא.

אחיו של סבי מצד אבא ומשפחתי, אשתו, בתם, בעלה ושני ילדיהם נהרגו ע"י הנאצים. כיום ישנו ליד הנהר ברוגאצ'וב קבר משותף של כ-5,000 יהודים שנרצחו בזמן המלחמה וב-1963 הוקמה אנדרטה המתחזקת כיום ע"י המקומיים.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

כשברחנו אשתו של אבי לקחה את מפתח הבית ומסמכים המוכיחים את בעלותם על הבית ברוגאצ'וב. לאחר המלחמה שלחה מכתב לעירייה עם המסמכים. ענו לנו מהעירייה שהבית קיים אך מישהו גר בו. כשחזרנו הביתה, האנשים שגרו שם עזבו. מאוראל נתנו לנו לנסוע בחינם ברכבת הביתה. בזלובין, המרוחקת כ-20 ק"מ מביתנו, הייתה תחנת רכבת בה ירדנו ושילמנו לאיש עם סוס ועגלה שייקח אותנו ואת מטלטלינו לעיר. היות ולא היה הרבה מקום בעגלה בגלל הציוד, ושקי מזון שהבאנו, הלכתי ברגל לצד העגלה. מגיל צעיר אני סובלת מפציעה ברגל שנגרמה מנפילה כשהייתי ילדה, מה שעשה את ההליכה עבורי לקשה ביותר.

לאחר שהתמקמנו התחלתי לעבוד כפקידה במלון ואח"כ כפקידת דואר במפלגה וכקופאית במפעל לצילום. אחי שירת בצבא עוד כ-5 שנים לאחר סיום המלחמה ולאחר מכן נסע לסיביר ללמוד. הוא היה מהנדס מטוסים בצבא עד גיל 74.

הכרתי את בעלי בזלובין, ובשנת 1956, כשנתיים לאחר שהכרנו, נישאנו. בעלי היה יתום, אמו נפטרה מרעב במלחמה ואביו נפטר כשהיה בן שנתיים. נולדו לנו 3 ילדים, 2 בנות ובן, והתגוררנו עם הוריי כ-10 שנים ולאחר מכן קיבלנו מהעירייה דירת 2 חדרים. ב-1999 עליתי עם ילדיי ארצה.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

נא ספרי/י על חייך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

אחי גר כיום בנובוסבירק שבסביביר ואני מתכתבת איתו אחת לכמה זמן. לפני 5 שנים, ביום הולדתו ה-80, הגיע לביקור ארצה. גם הוא רוצה לעלות.

ראיון: אלומה צוויג
חיפה. אוקטובר 2009

עריכה: קרן אלמוג